

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Οχι για τις Απόκριες, μωρέ, για τον Άγιο Βαλεντίνο λέω, προσκυνώ τη χάρη του! Αυτός είναι που επισκιάζει και τις Αποκριές και τα πανηγύρια. Κι εκεί στέκομαι για τη διαπίστωση πώς επιβάλλεται σιγανά και ύπουλα η νέα Τάξη, η παγκοσμιοποίηση, η μία κουλτούρα! Δεν είναι μόνο τα δικά μας, τα Καρναβάλια τα γιορτάζει όλη η Ευρώπη. Παράδοση και πίστη αιώνων. Και δεν νομίζω πως ενοχλούν τέτοιες εκδηλώσεις τους κλειδοκράτορες της παγκόσμιας οικονομίας φτάνει να υπάρχει κατανάλωση, κέρδος. Οι δικές μας Αποκρές ξεφτάνε γιατί δεν υπάρχει η ατμόσφαιρα. Η γενικότητα, η αποδοχή από όλους, ο κοινός εορτασμός.

Και δεν υπάρχει και η έννοια ανανέωση, το ζύπνημα της φύσης να φέρει από την παράδοση τις χαρούμενες λαϊκές εκδηλώσεις. Και μένουν κάποιες μνήμες, σε κάποια φτωχογειτονιά με φωτιές, κεράσματα, τραγούδια από το χτες, χορούς και πειράγματα και γελαστά πρόσωπα.

“... Βασιλικός μυρίζει εδώ, κάποια τον έχει στο λαιμό – Τον έχει η άσπρη κι η παχιά, περιπλεγμένη στα μαλιά...” Και κάποιες άλλες μνήμες σε κάποιες διαφορετικές ατμόσφαιρες, με σύγχρονους χορούς με ρούχα ανάλογα, με φλερτάκια, χαρτοπόλεμο και σερπαντίνες. Και μια άλλη Αποκριά από εκείνες που θεωρούνται νεανικές τρέλες. Στο Στρατό, νεοί έφεδροι είχαμε πάρει το αστέρι είμαστε πλέον αξιωματικοί, Όλο καμάρι είπαμε να ξεφαντώσουμε στην αποκριά. Και πήγαμε μια μεγάλη συντροφιά στην Ελιά, ένα ωραίο κέντρο στην Βέροια. Εκείνο που θυμάμαι είναι κατεβαίναμε από τη Βέροια στο Εργοχώρι που ήταν το Τάγμα πιασμένοι αγκαζέ μεθυσμένοι, τραγουδώνταςνα χωρεύω σάμπα και καράμπα... Βρήκαμε κι από τους σκοπούς κατανόηση-σύνθημα, παρασύνημα - ήταν και παλαιότεροι από μας εξ άλλου και το διασκεδάσαν κι αυτοί..

Ο Στρατός, ζήσαμε το Υποχρεωτικό της στρατιωτικής θητείας και είναι βαρύ σαν υποχρέωση. Βέβαια έχουμε υποχρεώσεις προς την Πατρίδα και φόρους να πληρώσουμε και να καλλιεργήσουμε και να δημιουργήσουμε, αφού στην ουσία εμείς είμαστε η Πατρίδα.

Αλλά και το στρατιωτικό στην εποχή που έχεις να προγραμματίσεις το μέλλον είναι μια δύσκολη διακοπή. Όμως και μια πολύτιμη προσγείωση. Πόσοι καλομαθημένοι νεαροί που δεν έχουν αντιμετωπίσει τις ανάγκες και τις έννοιες υποχρέωση και καθήκον. Και μοιράζονται τις κακουχίες με κείνον που από μικρός έμαθε να υπακούει και να προ-

σπαθεί για το καλύτερο.

Λένε στο στρατό δημιουργούνται οι καλύτερες φιλίες. Και ξέρεις γιατί, Γιώργο, εσύ που δεν έχεις πάει στρατιώτης, που είσαι άκαπνος, όπως το λένε; Μεσ στο χακί, δεν υπάρχει η κοινωνική τάξη, ούτε υπολογισμός, ούτε συμφέρον. Γνωρίζεις τον άνθρωπο.

Δεν είναι το κοινωνικό περιβάλλον που σου δίνει ή σου παίρνει τις παρέες σου. Είσαι μια ανώνυμη μονάδα και όπως είπα, γνωρίζεσαι, σχετίζεσαι σαν άνθρωπος με άνθρωπο. Και, όταν είσαι νέος είσαι γεμάτος ενδιαφέροντα και όνειρα κι ελπίδες κι απορίες. Κι ερωτηματικά και ενθουσιασμούς. Και η αβεβαιότητα, το αύριο, η πορεία που περιμένει μετά το χακί. Είναι τόσα πολλά που απασχολούν τους νέους, έχουν πολλά που μπορούν να μοιράσουν. Κι έρχονται και τα κοινά σημεία, τα ενδιαφέροντα. Έτσι γνώρισα έναν πολύ καλό και ισόβιο φίλο, στο στρατό. Και ναι μεν δεν ζήσαμε μαζί, αλλά έχουμε πει, έχουμε μοιράσει τόσο πολλά με την αλληλογραφία.

Ήρθε από τη Θεσσαλονίκη να με δει όταν γύρισα από την Κορέα, γνώρισε τους δικούς μου, γνώρισε κι εγώ την οικογένειά του. Έφυγε κι αυτός, ένας ωραίος άνθρωπος, μια ωραία φίλια! Από τις ωραίες, τις πολύτιμες αναμνήσεις από τη ζωή. Η αλληλογραφία μας μπορεί να γίνει ένα βιβλίο. Μιλάμε στο τηλέφωνο, με τη Μαρία, τη γυναίκα του, μα δεν είναι το ίδιο. Είναι και τα ψυχο-Σάββατα, ας ευχηθούμε ελαφρό το χόμα για όλους τους αγαπημένους που έχουν φύγει.

Στο φίλο ΣΤΕΛΙΟ, το φίλο μιας ζωής

Ξεφτάει το καλοκαίρι μ' πλιτρόπια. Απόγιομα και το δικό σου γράμμα. Πόση χαρά στον ερχομό του!

Το γράμμα σου!

Σαν πρόσωπο της νιότης
δικό κι αγαπημένο
και χαμογελαστό.
Σαν χειραψία πες,
σαν παρουσία!

Πόσα δεν μοιραστήκαμε
με τα θαλασσοπούλια
που τους εμπιστευτήκαμε
λύπες, χαρές κι απόψεις.
Και πλάνα και προβλήματα
και όνειρα κι ελπίδες...
Κι αυτή την παρατήρηση
και τη σπουδή του κόσμου.

Τα πήγαιναν και τα 'φερναν
σ' ωκεανούς σ' αιθέρες,
στο χρόνο, στη φιλία μας.

Σ' όλη μας την πορεία
δεν είχε θέση ο καιρός
ούτε η ηλικία.
Τόσα ενδιαφέροντα,
τόσα πολλά να πούμε.

Και σήμερα, δεν λέω, είναι όμορφη,
Να, εκείνη η ανεπαίσθητη πνοή του
φθινοπώρου
κι εκείνο το “από γεννήσεως έτη...”

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα φίλε μου,
Αρχισες με τις Απόκριες και τον Άγιο

Βαλεντίνο και κατέλφες με τον Στέλιο για να μάς συγκαμήσεις πραγματικά με το ποίημά σου, όχι με το αίσθημα τής φιλίας, αλλά με την αφοσίωσή σου σ' έναν φίλο. Τυχερός ο Στέλιος που σε γνώρισε, τυχεροί κι' εμείς που σε γνωρίσαμε, γιατί τέτοιες φιλίες είναι σπάνιες στην εποχή μας.

Όταν ήμουν νέος και αφελής (μήπως δεν είμαι τώρα γέρος και αφελής;) έλεγα στη γυναίκα μου «σήμερα γνώρισα έναν καλό άνθρωπο» και μού απαντούσε χαμογελώντας «κι' άλλον;», επειδή τους έβλεπα όλους «καλούς». Ομολογώ, όμως, τώρα και με την πικράν πείραν είμαι πιο προσεκτικός και προτιμώ τους λίγους και καλούς φίλους, γιατί δεν έχω καιρό για χάσιμο με καιροσκοπούς και απατεωνίσκους. Αλλά ξέφυγα από το θέμα μας που είναι οι Απόκριες και την αποτυχία μας να τις κρατήσουμε ζωντανές στην Αυστραλία, γιατί αυτή η χώρα είναι μια κοάνη που ισοπεδώνει τις μειονότητες. Είναι βέβαια και ο Μαμωνάς που θέλει το κέρδος του με την αισχρή εκμετάλλευση των θρησκειών και των παραδόσεων.

Ο Χριστός απουσιάζει από τα Χριστούγεννα και η Σταύρωση από το Πάσχα, επειδή τα καταστήματα πρέπει να πουλήσουν παιχνίδια και christmas buns τα Χριστούγεννα και λαγουδάκια το Πάσχα.

Ο Άγιος Βαλεντίνος εξόντωσε τις Απόκριες επειδή οι έμποροι τού έδωσαν ένα γοπητευτικό ρομαντισμό για να πουλήσουν τα τριαντάφυλλα, τις σοκολάτες και τις σαμπάνιες τους και τα κατάφεραν μια χαρά. Δεν ξέρω αν εσύ φίλε μου έλαβες λουλούδια και σοκολάτες από μυστικές θαυμάστριές σου, αλλά από δω μεριά τίποτα! Τί να τον κάνω, λοιπόν, τον Άγιο Βαλεντίνο; Ευτυχώς, που τουλάχιστον υπάρχουν οι Πατρινοί και συνεχίζουν την παράδοση με το επίσημο Πατρινό Καρναβάλι...

Θα ήθελα να προσθέσω πως δεν αρκεί να διδάσκουμε στα παιδιά και εγγόνια μόνο τη γλώσσα μας, γιατί πολύ σημαντικό ρόλο παίζουν στη συντήρηση τής ταυτότητάς μας η ελληνική κουζίνα, η ελληνική μουσική και χοροί και οι όμορφες παραδόσεις μας που πρέπει να κρατήσουμε ζωντανές. Αν δεν το πετύχαμε με τα παιδιά μας για πολλούς και διάφορους λόγους, ας προσπαθήσουμε να κάνουμε... φιλέλληνες τουλάχιστον τα εγγόνια μας!